

Nyaralás Makarskán

Makarska egy horvátországi város. Ide mentünk el nyaralni 2021. augusztus elején 6 napra. Az utazás jó hosszú volt, még hozzá úgy, hogy dugó nélkül folyamatosan tudtunk haladni. De megérte az utazás, Makarska egy nagyon szép hely.

Egy apartmanban szálltunk meg, ahol három kedves néni várt bennünket. Az apartmanban két lakás volt. Az egyikben mi voltunk hatan, a szüleim, a testvérem, a nagyszüleim és én. A másik lakásban egy német család szállt meg. A mi lakásunkhoz három szoba, három fürdő, három erkély, egy nappali és egy konyha tartozott. Az erkélyekről gyönyörű kilátás nyílt a tengerre, és a Makarskához közeli hegyekre. Amikor kimentem, balra láttam a csodás tengert, jobbra pedig a gyönyörű hegyeket.

Miután elfoglaltuk a szállást, egyből kezdődött az izgalom. Úgy volt, hogy az alattunk szálló német család péntekig nem fog autózni, ezért beálltunk az autójuk mögé. Azonban amikor mindent felcipelünk, akkor jutott eszükbe, hogy autókázni szeretnének a városban. Ezért ki kellett járnunk, aztán vissza. Ezzel az volt a gond, hogy apukám a fürdőnadrágja zsebében felejtette az autókulcsát. Lementünk a tengerpartra, ahol apukám bement a tengerbe fürödni, a sós víz pedig kimarta az autókulcsot, amely ezáltal tönkrement és többé nem indította el az autót. Idegeskedés és hosszas gondolkodás után úgy oldottuk meg a problémát, hogy megkértük a papám egyik legjobb barátjának az ismerősét, aki pár nappal később Horvátországba utazott, ezért megkértük, hogy hozza el nekünk a pótkulcsot.

Éppen megoldottuk az autókulcs problémáját, jött rá körülbelül fél órára a következő izgalom. A papám pénzt szeretett volna egy bankautomatából felvenni, ami se angolul, se magyarul nem tudott. Ahelyett, hogy pénzt adott volna ki, elvitte a papám bankkártyáját. Kiderült persze később, hogy a bankkártya nem volt aktiválva, ez okozta a problémát. De mivel gyorsan zároltatta a papám a kártyát, egy forint sem veszett el.

Volt még egy dolog, mely nem ért célba. Feladtunk egy kedves rokonunknak képeslapot, mely a mai napig nem érkezett meg hozzá. Lehet itt is valamit rosszul csináltunk.

Anyukám hallotta, hogy a közeli hegyekben van egy üvegkilátó, amit mi sem tudtuk, hogy néz ki. Utánajártunk, hogy vannak csoportos túrák, de egyből lemondunk róla, mert nagyon drága volt, és az elkövetkezendő egy hétre le volt foglalva minden túravezető. Ezért a saját autónkkal mentünk. Egyik reggel el is indultunk és kilenc óra körül ott voltunk. A kapunál, ahol jegyet lehetett venni, hatalmas sorok voltak. Az egyik ott dolgozó ember azt mondta, hogy körülbelül három óra múlva kerülnénk sorra. Ehelyett inkább visszamentünk strandolni. Másnap korán felkeltünk, és negyed hét körül már ott is voltunk a kilátó kapujánál. Az első turnusba pont nem fértünk bele, mert óránként húsz autót engedtek fel. A második turnusban elsőként indultunk a kilátóhoz. A szabály szerint, akit felengednek, annak egy órán belül le kell jönnie, hogy a következő menet zavartalanul mehessen fel és le. Mielőtt felengedtek volna minket, gyanús volt, hogy csak egy autó jött vissza, de gondoltuk, korán reggel nem sokan akartak hegyekben túrázni. Sajnos ez nem így volt, mert amikor elindultunk felfelé, egyből a második kanyarban egy másik autóval találtunk magunkat szemben. Így ment ez majdnem az út végéig olyan úton, amin alig van egy kisebb járműnek elegendő szélességű út, és még szalagkorlát sincsen. Ezért mi is később értünk fel, így megcsúszott az egész nap. Az út vége felé vadlovak jöttek velünk szembe, és a táj egyre szebb lett. Amikor felértünk, teljesen el voltunk „ájulva” a gyönyörű kilátástól. Maga az üvegkilátó úgy nézett ki, hogy egy sziklaszirtről kinyúlik egy üveghíd, és félkör alakban kanyarodik vissza egy másik sziklához. lenyűgöző volt látni, ahogy körülbelül kétszáz

méterrel alattunk repkednek a madarak. Innét hosszú kilométerekre el lehetett látni. Lassan visszaindultunk az autónkhoz. Amikor elindultunk, megláttunk egy kisbuszt, ami velünk együtt indult fel a hegyre, de csak most ért fel. Valószínűleg amiatt, mert olyan széles volt, hogy nem tudta kikerülni a többi autót, ezért mindig vissza kellett tolatnia a legközelebbi beállóhoz. Pár kanyar után megálltunk egy étteremnél, azért, hogy ne találkozzunk a következő autós turnussal. Pont ezen a helyen etették az ott élő vadlovakat, akiket meg lehetett simogatni nagy örömünkre. Onnét is nagyon szép volt a kilátás és vártunk közel negyedórát, míg egy autó sem jött felfelé, ezért a többi autóval együtt elindultunk lefelé a hegyről. De egyből az első kanyarnál 25 autóval találtuk magunkat szemben. Ebből nagy vita keveredett a sofőrök között, hogy ki merre álljon félre. Aztán közel negyedórás vita után mindenki tovább tudott haladni.

Még aznap este a kikötőben vettünk jegyet egy bulihajóra, ami másnap reggel indult, és aznap este érkezett meg. Ez a bulihajó kétszintes volt. Az alsó szint volt a gyermekbarátabb, mert fedett volt, így a nap nem sütött be, és a zene is halkabban szólt. Mi a felső szinten voltunk. Itt volt egy bárpult, ahol italokat lehetett venni. A napsütést annyira itt sem lehetett megérezni, mert egy zöld háló volt fölöttünk, és kellemesen fújta a szél is. Két állomásunk volt. Az egyik Jelsa, egy horvátországi város. Ide városnézésre jöttünk. Majd tovább indultunk a másik állomásunk felé, ami Bol volt. Ez egy horvátországi félsziget, aminek ökörszarv alakja van. A különlegessége az, hogy az egyik oldalán hideg vízű forrás van, ezért itt a víz hideg, a másik oldalán pedig meleg vízű forrás van, ezért itt meg a víz meleg. A szarv csúcsán átlagos a víz hőmérséklete, mert ott a két forrás keveredik. Ide a kikötőből egy kis motorcsónak vitt ki minket, visszafelé pedig gyalog mentünk. Amikor visszaértünk a hajóra, ebéddel vártak bennünket. Igazi tengeri halat kaptunk finom kenyérral, eközben a hajónk körül sirályok röpködtek ételért, persze adtunk is nekik úgy, hogy a villánkra felböktünk egy halfejet vagy annak a szálkáját utána kinyújtottuk a kezünket a tenger fölé, és egyszer csak egy sirály elrepült, és elvitte. Élményekkel gazdagon értünk vissza nap végén Makarska kikötőjébe.

Egyik esti tengerparti sétánk alkalmával megláttunk a parton egy embert, akinél be lehetett szállni egy műanyag gömbbe, amibe levegőt fújta, és kiengedett a tengerre, persze a gömb ki volt kötözve. Kipróbáltam a testvéremmel, nagy élmény volt.

Maradandó élmény volt nekünk az is, hogy minden nap délután négy-öt órától a dagály miatt hatalmas hullámok érkeztek a partra, amiket minden strandoló szívesen meglovagolt és élvezte, ahogy a hullám dobálja őket.

A hazaút is tartogatott végül még izgalmakat. Az autónknak a turbó alkatrésze kezdett tönkre menni, ezért egy kicsit lassabban engedett csak haladni bennünket. Ezzel megijesztett bennünket, miközben pont autópályán haladtunk. De szerencsére kitartott az autónk hazáig.

Ezen a nyaraláson sok izgalmas dologgal találkoztunk, de szerencsére épségben és új élményeket szerezve hazaértünk. Talán majd jövőre is eljutunk egy ilyen jó helyre nyaralni!

